

Arrest

“DIT ARREST WERD VERBETERD DOOR HET ARREST NR 189212 van 29/06/2017”

nr. 188 980 van 27 juni 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 14 februari 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 februari 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en van de beslissing van dezelfde datum houdende het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 24 februari 2017 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

(Gezien de syntheseseminarie.)

Gelet op de beschikking van 23 mei 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 juni 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. VAN DEN BOSSCHE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster wordt op 10 oktober 2013 in kennis gesteld van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Het beroep hiertegen ingediend, werd verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest nr. 143.178 van 14 april 2015.

1.2. Verzoekster legt op 28 oktober 2016 een verklaring van wettelijke samenwoning af met mijnheer B.B.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie neemt op 30 november 2016 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.4. Op 13 december 2016 weigert de ambtenaar van de burgerlijkste stand van de stad Antwerpen de registratie van de verklaring van wettelijke samenwoning.

1.5. Op 8 februari 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie in hoofde van verzoekster een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan verzoekster op dezelfde dag in kennis wordt gesteld. De motieven luiden als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Mevrouw, die verklaart te heten(1):

naam: P(...)

voornaam: R(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Nigeria

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

X 1° wanneer zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

X artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Zij is niet in het bezit van een geldig visum op het moment van haar arrestatie.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, ter kennis gegeven op 10.10.2013 en 30.11.2016. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een afgewezen verblijfsaanvraag, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen haar evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel. Geen termijn wordt, gelet op wat vooraf gaat, toegekend.

Betrokkene heeft een aanvraag tot wettelijke samenwoning ingediend bij de stad Gent samen met een man van Belgische nationaliteit (B(...) B(...) ° (...)). Op 13.12.2016 weigerde de burgerlijke stand van Gent de wettelijke samenwoning te voltrekken, na negatief advies van het parket van Gent. Bovendien, haar intentie om wettelijk samen te wonen geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Er was namelijk vastgesteld dat betrokkene een wettelijke samenwoning wenste te registreren die niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht.

De weigering van registratie van wettelijke samenwoning vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Hoedanook toont betrokkene niet aan

dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in haar land van herkomst. De partner van betrokkene kan er steeds, indien gewenst, voor kiezen om betrokkene te vervoegen in haar land van herkomst. Zowel betrokkene als Dhr. B(...) wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België.

Bovendien ressorteren vorderingen die betrekking hebben op een wettelijke samenwoning zoals bedoeld in het Burgerlijk Wetboek, niet onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek persoonlijke verschijning verplicht is. Betrokkene kan hieruit dan ook geen moeilijk te herstellen nadeel puren. In het geval de procedure bij de familierechtbank ertoe zou leiden dat alsnog mag gehuwd worden, kan betrokkene bij de voor haar bevoegde Belgische vertegenwoordiging een visumaanvraag indienen.

Uit de loutere omstandigheid dat zij de afgelopen jaren in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr.44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr.21878/06, Nnyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77).

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden van het bevel om het grondgebied te verlaten:

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Zij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat zij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan haar afgeleverd zal worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, ter kennis gegeven op 10.10.2013 en 30.11.2016.

Betrokkene heeft een aanvraag tot wettelijke samenwoning ingediend bij de stad Gent samen met een man van Belgische nationaliteit (B(...) B(...) ° (...)). Op 13.12.2016 weigerde de burgerlijke stand van Gent de wettelijke samenwoning te voltrekken, na negatief advies van het parket van Gent. Bovendien, haar intentie om wettelijk samen te wonen geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Er was namelijk vastgesteld dat betrokkene een wettelijke samenwoning wenste te registreren die niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht.

De weigering van registratie van wettelijke samenwoning vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Hoedanook toont betrokkene niet aan dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in haar land van herkomst. De partner van betrokkene kan er steeds, indien gewenst, voor kiezen om betrokkene te vervoegen in haar land van herkomst. Zowel betrokkene als Dhr B(...) wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven.

Bovendien ressorteren vorderingen die betrekking hebben op een wettelijke samenwoning zoals bedoeld in het Burgerlijk Wetboek, niet onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek persoonlijke verschijning verplicht is. Betrokkene kan hieruit dan ook geen moeilijk te herstellen nadeel puren. In het geval de procedure bij de familierechtbank ertoe zou leiden dat alsnog mag gehuwd worden, kan betrokkene bij de voor haar bevoegde Belgische vertegenwoordiging een visumaanvraag indienen.

Uit de loutere omstandigheid dat zij de afgelopen jaren in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr.44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr.21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77).

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Zij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Zij is niet in het bezit van een geldig visum op het moment van haar arrestatie.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, ter kennis gegeven op 10.10.2013 en 30.11.2016. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een afgewezen verblijfsaanvraag, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen haar evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel. Geen termijn wordt, gelet op wat vooraf gaat, toegekend.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, ter kennis gegeven op 10.10.2013 en 30.11.2016.

Betrokkene heeft een aanvraag tot wettelijke samenwoning ingediend bij de stad Gent samen met een man van Belgische nationaliteit (B(...) B(...) ° (...)). Op 13.12.2016 weigerde de burgerlijke stand van Gent de wettelijke samenwoning te voltrekken, na negatief advies van het parket van Gent. Bovendien, haar intentie om wettelijk samen te wonen geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Er was namelijk vastgesteld dat betrokkene een wettelijke samenwoning wenste te registreren die niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht.

De weigering van registratie van wettelijke samenwoning vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Hoedanook toont betrokkene niet aan dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in haar land van herkomst. De partner van betrokkene kan er steeds, indien gewenst, voor kiezen om betrokkene te vervoegen in haar land van herkomst. Zowel betrokkene als Dhr. B(...) wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven.

Bovendien ressorteren vorderingen die betrekking hebben op een wettelijke samenwoning zoals bedoeld in het Burgerlijk Wetboek, niet onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek persoonlijke verschijning verplicht is. Betrokkene kan hieruit dan ook geen moeilijk te herstellen nadeel puren. In het geval de procedure bij de familierechtbank ertoe zou leiden dat alsnog mag gehuwd worden, kan betrokkene bij de voor haar bevoegde Belgische vertegenwoordiging een visumaanvraag indienen.

Uit de loutere omstandigheid dat zij de afgelopen jaren in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr.44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr.21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77).

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat zij de administratieve beslissing die genomen wordt te haren laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat zij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem/haar aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Nigeria."

1.6. Op dezelfde dag neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies). Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan verzoekster op dezelfde dag in kennis wordt gesteld. De motieven luiden als volgt:

"INREISVERBOD

Aan de Mevrouw, die verklaart te heten(1):

naam: P(...)

voornaam: R(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Nigeria

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 08/02/2017 gaat gepaard met dit inreisverbod (2)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

X 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, ter kennis gegeven op 10.10.2013 en 30.11.2016. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd.

Betrokkene heeft een aanvraag tot wettelijke samenwoning ingediend bij de stad Gent samen met een man van Belgische nationaliteit (B(...) B(...) ° (...)). Op 13.12.2016 weigerde de burgerlijke stand van Gent de wettelijke samenwoning te voltrekken, na negatief advies van het parket van Gent. Bovendien, haar intentie om wettelijk samen te wonen geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Er was namelijk vastgesteld dat betrokkene een wettelijke samenwoning wenste te registreren die niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht.

De weigering van registratie van wettelijke samenwoning vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Hoedanook toont betrokkene niet aan dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in haar land van herkomst. De partner van betrokkene kan er steeds, indien gewenst, voor kiezen om betrokkene te vervoegen in haar land van herkomst. Zowel betrokkene als Dhr. B(...) wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven.

Bovendien ressorteren vorderingen die betrekking hebben op een wettelijke samenwoning zoals bedoeld in het Burgerlijk Wetboek, niet onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek persoonlijke verschijning verplicht is. Betrokkene kan hieruit dan ook geen moeilijk te herstellen nadeel puren. In het geval de procedure bij de familierechtbank ertoe zou leiden dat alsnog mag gehuwd worden, kan betrokkene bij de voor haar bevoegde Belgische vertegenwoordiging een visumaanvraag indienen.

Uit de loutere omstandigheid dat zij de afgelopen jaren in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr.44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr.21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77).

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, ter kennis gegeven op 10.10.2013 en 30.11.2016. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd.

Betrokkene heeft een aanvraag tot wettelijke samenwoning ingediend bij de stad Gent samen met een man van Belgische nationaliteit (B(...) B(...) ° (...)). Op 13.12.2016 weigerde de burgerlijke stand van Gent de wettelijke samenwoning te voltrekken, na negatief advies van het parket van Gent. Bovendien, haar intentie om wettelijk samen te wonen geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Er was namelijk vastgesteld dat betrokkene een wettelijke samenwoning wenste te registreren die niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht.

De weigering van registratie van wettelijke samenwoning vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Hoedanook toont betrokkene niet aan dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in haar land van herkomst. De partner van betrokkene kan er steeds, indien gewenst, voor kiezen om betrokkene te vervoegen in haar land van herkomst. Zowel betrokkene als Dhr. B(...) wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven.

Bovendien ressorteren vorderingen die betrekking hebben op een wettelijke samenwoning zoals bedoeld in het Burgerlijk Wetboek, niet onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek persoonlijke verschijning verplicht is. Betrokkene kan hieruit dan ook geen moeilijk te herstellen nadeel purely. In het geval de procedure bij de familierechtbank ertoe zou leiden dat alsnog mag gehuwd worden, kan betrokkene bij de voor haar bevoegde Belgische vertegenwoordiging een visumaanvraag indienen.

Uit de loutere omstandigheid dat zij de afgelopen jaren in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr.44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr.21878/06, Nnyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77).

Hoewel er geen gunstig gevolg aan werd gegeven, heeft zij niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, is een inreisverbod van drie jaar proportioneel in het belang van de immigratiecontrole. Uit onderzoek van het dossier blijkt namelijk dat er geen specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.

Het staat betrokkene bovendien vrij om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende drie jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van haar recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake. Indien betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen hoeft onderhavig inreisverbod voor haar dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen."

1.7. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen werd verworpen bij 's Raads arrest nr. 185 457 van 17 februari 2017.

1.8. Op 23 februari 2017 werd verzoekster gedwongen verwijderd naar Spanje.

2. Over de rechtspleging

2.1. Artikel 39/81, vijfde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt:

"Indien de verzoekende partij tijdig een kennisgeving heeft ingediend dat zij een synthesesamenvatting wenst neer te leggen, beschikt zij, te rekenen vanaf de in het derde lid bedoelde kennisgeving, over een termijn van vijftien dagen om een synthesesamenvatting neer te leggen waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat."

2.2. Luidens het zevende lid van deze bepaling doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesamenvatting behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Reeds onder punt 1.8 werd vastgesteld dat verzoekster gedwongen werd verwijderd naar Spanje, zodat het bevel om het grondgebied te verlaten, i.e. de eerste bestreden beslissing, werd uitgevoerd.

3.2. De raadslieden van beide partijen zijn ter zitting van oordeel dat verzoekster geen belang heeft bij het beroep in zoverre het is gericht tegen de eerste bestreden beslissing. In die mate is het beroep dus onontvankelijk en moet het worden verworpen.

4. Onderzoek van het beroep in de mate dat het gericht is tegen het inreisverbod

4.1.1. Het eerste middel is afgeleid uit de schending van de formele motiveringsplicht en van artikel 74/11, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Het middel wordt uiteengezet als volgt:

“Conform de artikelen 2 en 3 moeten de bestuurshandelingen uitdrukkelijk worden gemotiveerd, en moet de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet derhalve afdoende zijn.

De motivering moet in dit opzicht draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat zij voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr. 175.719; RvS 24 september 2008 186.486).

Conform artikel 74/11, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet moet de duur van het inreisverbod worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval.

Aangezien de bestreden beslissing, meer bepaald de Bijlage 13 sexies, omtrent het inreisverbod, tegenstrijdige vermeldingen weergeeft, nu er aanvankelijk, op blz. 1 van de bestreden beslissing het volgende vermeld staat:

wordt een inreisverbod voor 3Jaar opgelegd” (eigen onderlijning).

Daar waar op blz. 2 van diezelfde Bijlage 13 sexies omtrent het inreisverbod het volgende vermeld staat:

“Om de volgende redenengaat het bevelgepaard met een inreisverbod van twee jaar. ” (eigen onderlijning).

Dat het voor verzoekster dan ook totaal onduidelijk is of het inreisverbod, waarmee het bevel om het grondgebied te verlaten gepaard gaat, een duur van 2 dan wel 3 jaar heeft, en tegelijkertijd kan verzoekster dan ook onmogelijk degelijk onderzoeken in welke mate de duur van het inreisverbod het proportionaliteitsbeginsel respecteert.

Evenmin kan verzoekster nagaan in welke mate rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden van haar dossier, nu er een manifeste tegenstrijdigheid vermeld staat in de bestreden beslissing omtrent de juiste duur van het inreisverbod.

Het is voor verzoekster dan ook onmogelijk om na te gaan wat de juiste draagwijdte is van het inreisverbod, met name een duur van 2, dan wel 3 jaar, zodat noch de juridische noch de feitelijke overwegingen door verzoekster kunnen afgetoetst worden.

De formele motiveringsplicht en artikel 74/11, §1 Vw. zijn dan ook geschonden.”

4.1.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met

kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens; RvS 11 december 2015, nr. 233.222).

Artikel 74/11, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Opdat verzoekster een belang zou hebben bij een middel dat is geput uit de schending van de formele motiveringsplicht, moet zij aantonen dat zij enige belangenschade zou hebben geleden, met andere woorden, dat de door haar genoemde “tegenstrijdigheid” van de motieven haar zou hebben verhinderd om de voormelde controle te doen.

Verzoekster betoogt dat er een manifeste tegenstrijdigheid is in de motivering, omdat nu eens wordt gesteld dat het inreisverbod 2 jaar duurt, en dan weer 3 jaar, zodat het niet duidelijk is voor welke duur het wordt opgelegd, en zodat het voor haar onmogelijk is te onderzoeken of het proportionaliteitsbeginsel werd gerespecteerd bij het bepalen van de duur van het inreisverbod en of rekening is gehouden met de specifieke omstandigheden van de zaak.

In het inreisverbod wordt het volgende gesteld omtrent de duur:

“...wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd”,

en

“Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar”

en

“Gelet op al deze elementen en op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, is een inreisverbod van drie jaar proportioneel in het belang van de immigratiecontrole.”

en

“Uit onderzoek van het dossier blijkt namelijk dat er geen specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar”

en

“Het staat betrokkene bovendien vrij om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende drie jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen.”

Uit deze zinsneden blijkt duidelijk dat de eenmalige verwijzing naar “twee jaar” als zijnde de duur van het inreisverbod, hoe ongelukkig ook, niet meer dan een materiële vergissing betreft die verzoekster redelijkerwijze niet kan hebben verhinderd om te weten dat het in casu gaat om een inreisverbod voor de duur van drie jaar. In die zin toont zij niet aan dat de motivering haar niet zou hebben toegelaten om te controleren of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen.

Voorts blijkt uit de motieven dat wel degelijk rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden van verzoeksters geval, zoals dat wordt vereist krachtens artikel 74/11, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet: zo wordt verwezen naar haar verblijfsrechtelijke antecedenten en naar de omstandigheden waarin het gezinsleven waarop zij zich beroept is tot stand gekomen. Verzoekster is dus wel degelijk in de mogelijkheid om aan te tonen dat de beoordeling van deze gegevens niet deugdelijk is, dan wel dat niet met alle specifieke omstandigheden zou zijn rekening gehouden.

4.1.3. Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

4.2.1. In het tweede middel wordt de schending aangevoerd van artikel 8 van het EVRM, van artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet en van het proportionaliteitsbeginsel. Het is als volgt geadstrueerd:

Art 8 EVRM bepaalt:

'1.Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie –en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. '

Verzoekster vormt een feitelijk gezin met haar partner, de heer Bo.. Dit blijkt reeds uit de voorgaande bevelen, waar de naam van haar partner, reeds in het bevel van 10.10.2013 vernoemd wordt. Verzoekster deed bovendien ook een aanmelding voor de wettelijke samenwoning in april 2013, doch gezien het daaropvolgende bevel en het kwetsieuze inreisverbod heeft zij daarvan vervolgens afstand gedaan.

Deze informatie was reeds in het bezit van verwerende partij.

De beoordeling of er sprake is van een familie en gezinsleven is tevens een feitenkwestie, maar komt duidelijk tot uiting door de stukken, waaronder de voorgaande bevelen, en de aanmeldingen van samenwoning: de relatie van partijen duurt reeds 7 jaar, waarvan 4 jaar feitelijke samenwoning.

De te onderzoeken vraag is dan ook of er een inmenging is van het bestreden bevel in het privé en familiaal leven van verzoekster en haar familieleden en of dit proportioneel is ?

Op inmenging- door verweerster door middel van haar beslissing in het privé en –familiaal leven van verzoekster en haar partner is disproportioneel en verweerster heeft bij het nemen van haar beslissing deze belangen onvoldoende afgewogen tegen elkaar.

De afweging van deze belangen komt ook niet tot uiting in de bestreden beslissing.

Iedereen heeft recht op een privé en - familiaal leven en het is duidelijk dat door de beslissing van verweerster er een onevenwicht bestaat in deze belangen en er sprake is van onredelijkheid.

De vraag is, of de beslissing van verweerster om voorrang te verlenen aan de bepalingen van de verblijfwet en niet aan de specifieke situatie van verzoekster op vlak van haar familiaal leven, proportioneel is wat betreft de gevolgen voor verzoekster.

Indien het noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare orde, het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, de bescherming van rechten en vrijheden van anderen kan bij wet afgeweken worden van de bescherming van art 8 EVRM.

De afwijking dient in verhouding te staan met het nagestreefde doel.

Het is duidelijk dat dit niet het geval is. en verweerster heeft deze afweging zelfs niet gemaakt. De verwijdering van het grondgebied heeft een effectieve scheiding tot gevolg van haar partner en wanneer en hoe zij opnieuw kan toegang krijgen via bv. een visum is niet te voorzien.

Het onevenwicht in de belangen en de onredelijkheid van de beslissing wordt nog verzaamd door het inreisverbod voor verzoekster dat haar werd betekend.

Voorafgaandelijk verwijst verzoekster naar haar middel ontwikkeld in II.B. I, nu het niet eenduidig en met zekerheid kan bepaald worden wat nu de duur is van het inreisverbod dat wordt opgelegd door de verwerende partij.

Het staat wel vast dat er een inreisverbod werd opgelegd, voor dus ofwel 2 ofwel 3 jaar, periode waarbinnen verzoekster zich niet kan voegen bij haar partner, met wie zij reeds 4 jaar samenwoont en reeds 7 jaar een relatie onderhoudt.

De wet voorziet inderdaad een mogelijkheid om dit verbod op te heffen of op te schorten, om humanitaire redenen (dit kan op elk moment gevraagd worden), om studie- of professionele redenen, nadat 2/3 van de totale looptijd van het inreisverbod verstreken is, evenwel indien men het bewijs kan leveren dat men tijdig gevolg gegeven heeft aan het BGV.

Verzoekster kan geen recht op intrekking of opschorting doen gelden.

De wettelijke behandelingstermijn van deze aanvraag bedraagt bovendien maximum 4 maanden. Wanneer er niet tijdig een beslissing werd genomen, wordt de beslissing geacht negatief te zijn, conform artikel 74/12,§ 3 Vw.

Sowieso is er aldus een effectieve scheiding van niet te voorziene maanden of jaren gelet op voorgaande bepalingen.

Wat de mogelijkheid om zich samen elders te vestigen betreft.

Verzoekster verbleef al geruime tijd niet meer in Nigeria, zoals blijkt uit de informatie van de verwerende partij zelf: zij werd immers ingelicht van het verblijf van verzoekster in België, naar aanleiding van een tussenkomst vanwege Payoke, februari 2010, waaruit bleek dat zij het slachtoffer was van mensenhandelaars.

Bovendien is het duidelijk niet mogelijk voor de partner, de heer B.B., om zomaar een familiaal leven in Nigeria uit te bouwen. De man is immers Belg, heeft zijn volledige leven in België, overigens reeds deels

met verzoekster, uitgebouwd, en is bovendien ook eigenaar van talloze onroerende goederen, waarvan hij het beheer in België doet.

Daarnaast heeft hij ook 1 zoon uit een vorige relatie.

Nergens uit de bestreden beslissing blijkt ergens dat de verwerende partij een degelijk onderzoek heeft gedaan naar deze specifieke situatie en omstandigheden van verzoekster, inclusief haar familiaal leven. Het is uiteraard zeer gemakkelijk om te stellen dat de partner van betrokkenen steeds, indien gewenst, er kan voor kiezen om betrokkene te vervoegen in haar land van herkomst.

Echter, een degelijk onderzoek door verweerster of dit daadwerkelijk mogelijk werd niet gevoerd. Dit zou bovendien ook aangetoond hebben dat er reeds een procedure lopende was bij de Familierechtbank, op het ogenblik dat de beslissing werd genomen en ter kennis werd gebracht van verzoekster.

Integendeel, had zij dit gedaan, dan was zij tot de vaststelling gekomen dat de man diverse onroerende goederen bezit, waarvan hij het beheer dient te doen, wat dus niet zomaar kan achtergelaten worden, alsof het niets is.

Er is in ieder geval sprake van een letterlijke verankering van het gezin op de Belgische bodem.

De artikelen 8 EVRM, artikel 74/11, §1 Vw, en het proportionaliteitsbeginsel zijn derhalve geschonden.”

4.2.2. Het kernbetoog van verzoekster is dat zij een feitelijk gezin vormt met haar partner B.B., hetgeen zo blijken uit voorgaande bevelen uit 2013 waar de naam van haar partner wordt vermeld. Verzoekster meent dat de bestreden beslissing een inmenging uitmaakt in haar privé- en gezinsleven, waarbij de belangen onvoldoende of zelfs niet afgewogen zijn tegen elkaar en dus disproportioneel is. Het onevenwicht wordt zelfs nog verzaamd door het inreisverbod, waarvan de duur onzeker is en gedurende hetwelke zij zich niet kan vervoegen bij haar partner. Zij kan geen recht op intrekking of opschorting van het inreisverbod doen gelden. Verder betoogt zij dat zij zelf lange tijd niet meer in Nigeria is geweest en dat het voor haar vermeende partner onmogelijk is om aldaar een familiaal leven uit te bouwen, nu hij Belg is, zijn leven in België heeft uitgebouwd en hier een zoon heeft en verschillende onroerende goederen die hij moet beheren. Verder wijst zij naar een hangende procedure bij de familierechtbank.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

‘1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.’

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden bevelen. Bijgevolg gaat hij na of het bestuur alle relevante feiten en omstandigheden op zorgvuldige en kennelijk redelijke wijze in zijn besluitvorming aangaande de bestreden bevelen heeft betrokken.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid, doch hij kan enkel nagaan of het bestuur niet op een kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de voorhanden zijnde feitelijke gegevens van de zaak tot de

bestreden beslissing is gekomen (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900 en RvS 3 februari 2016, nr. 11.784 (c)).

Het waarborgen van een recht op eerbiediging van het gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'gezinsleven' niet. Dit is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familieleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93).

Het Hof oordeelt dat het begrip 'gezin' niet beperkt is tot relaties die gebaseerd zijn op het huwelijk. Ook een stabiele en oprechte de facto relatie tussen partners kan onder het begrip "gezinsleven" vallen (EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 94; EHRM 23 februari 2016, Pajic/Kroatië, § 64)

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekster niet betwist dat zij op het Belgisch grondgebied verblijft zonder een geldig visum of verblijfsrecht, en dat zij geen gevolg heeft gegeven aan een eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die werden betekend op 10 oktober 2013 en 30 november 2016. Gezien het onregelmatig verblijf in België en het niet-opvolgen van eerdere verwijderingsbeslissingen, is het geenszins kennelijk onredelijk dat de gemachtigde de hardnekkigheid van verzoekster om illegaal op het grondgebied te willen verblijven betreft bij de afweging van de belangen in het kader van de totstandkoming van het inreisverbod en de duur ervan.

De Raad stelt verder vast dat in de bestreden beslissing een omstandige motivering wordt gegeven aangaande het voorgehouden gezinsleven van verzoekster. Hieruit blijkt dat de verwerende partij in eerste instantie het bestaan van een werkelijk gezinsleven niet aanvaardt gelet op het feit dat de ambtenaar van de burgerlijke stand op 13 december 2016 weigerde een verklaring van wettelijke samenwoning te registreren. Deze weigeringsbeslissing is gestoeld op artikel 1476^{quater} van het Burgerlijk Wetboek dat bepaalt:

"De ambtenaar van de burgerlijke stand weigert melding te maken van de verklaring van wettelijke samenwoning indien hij vaststelt dat de verklaring betrekking heeft op een in de artikelen 1476bis en 1476ter bedoelde situatie.

Indien er een ernstig vermoeden bestaat dat de verklaring betrekking heeft op een in de artikelen 1476bis en 1476ter bedoelde situatie, kan de ambtenaar van de burgerlijke stand, de melding van de verklaring van wettelijke samenwoning uitstellen, na eventueel het advies van de procureur des Konings van het gerechtelijk arrondissement waarin de partijen voornemens zijn de verklaring van wettelijke samenwoning af te leggen, te hebben ingewonnen, gedurende ten hoogste twee maanden vanaf de afgifte van het in artikel 1476, § 1 bedoelde ontvangstbewijs, teneinde bijkomend onderzoek te verrichten. De procureur des Konings kan deze termijn verlengen met hoogstens drie maanden. In dat geval, geeft hij van zijn beslissing kennis aan de ambtenaar van de burgerlijke stand die de belanghebbende partijen ervan in kennis stelt.

Indien de ambtenaar van de burgerlijke stand binnen de in het tweede lid bepaalde termijn geen definitieve beslissing heeft genomen, dient hij onverwijld melding van de verklaring van wettelijke samenwoning te maken in het bevolkingsregister.

In geval van een in het eerste lid bedoelde weigering, brengt de ambtenaar van de burgerlijke stand, zijn met redenen omklede beslissing onverwijld ter kennis van de belanghebbende partijen.

Terzelfdertijd wordt een afschrift hiervan, samen met een kopie van alle nuttige documenten, verzonden naar de procureur des Konings van het gerechtelijk arrondissement waarin de beslissing tot weigering genomen werd en aan de Dienst Vreemdelingenzaken.

Tegen de weigering door de ambtenaar van de burgerlijke stand om van de verklaring van wettelijke samenwoning melding te maken, kan door de belanghebbende partijen binnen de maand na de kennisgeving van deze beslissing beroep worden aangetekend bij de familierechtbank."

De ambtenaar van burgerlijke stand nam het advies van het parket geheel over en maakt zich de motieven ervan als volgt eigen:

"Op 28 oktober 2016 werd de verklaring tot wettelijke samenwoning met mevrouw R.P. ondertekend.

Uit het advies van de procureur des Konings, gebaseerd op de omzendbrief van 6 september 2013 inzake de wet van 2 juni 2013, de informatie verkregen van de FOD Binnenlandse Zaken – Dienst Vreemdelingenzaken en uit het verhoor bij de politie stellen wij volgende eigenaardigheden, tegenstrijdigheden en onwetendheden vast:

- Mevrouw P. probeert al jaren verblijfsrecht in België te bekomen en heeft reeds eerder het bevel gekregen om het grondgebied te verlaten. Haar enige plausible kans om haar situatie in orde te brengen, is een wettelijke samenwoning of een huwelijk met een Belgische partner.*

- De heer B.B. is maar liefst 39 jaar ouder dan mevrouw P.. Dit betekent dat mevrouw jonger is dan de zoon van mijnheer wat op zijn minst opmerkelijk te noemen is. Mevrouw verklaart meerdere keren aan de politie dat hij voor haar als een vader is en zij voor hem als een dochter is.*

Mijnheer wil mevrouw helpen en steunt haar financieel. Om verblijfsrecht te verkrijgen via een wettelijke samenwoning, is echter vereist dat het om een affectieve relatie gaat als koppel. Het is echter uiterst twijfelachtig of daar sprake van is.

- Al van bij hun eerste ontmoeting gaf de heer B.B. geld aan mevrouw P. Inmiddels ondersteunt hij ook haar volledige familie financieel. Mijnheer is niet onbemiddeld, heeft een goed pensioen en verschillende eigendommen en is daarom ongetwijfeld een aantrekkelijke partij om tot een schijnrelatie te verleiden,*

- Mevrouw P weet niet precies waar de heer B.B. geboren is en spreekt ook zijn achternaam verkeerd uit. Over zijn geboortedatum is ze niet zeker.*

- De heer B.B. verklaart al eerder in Nigeria te zijn geweest, mevrouw P. zegt dat dit niet het geval is. Mevrouw P. kent geen vrienden van de heer B.B. en er is ook amper contact met de familie.*

- De heer B.B. verklaart dat mevrouw P. van hem een Mastercard gebruikt met een bepaald bedrag op. Mevrouw verklaart dat ze geen kaart heeft en mijnheer haar gewoon wat geld geeft voor hij op reis vertrekt om boodschappen te kunnen doen,*

- Mevrouw P. kan niet lezen of schrijven, maar verklaart wel dat mijnheer haar sms'jes stuurt als hij op reis is. Ze verklaart tevens dat ze soms aan mijnheer vraagt om haar iets te leren, maar hij daar weigerachtig tegenover staat. Het lijkt vreemd dat mijnheer zijn partner niet zou willen helpen om beter te kunnen communiceren met elkaar.*

- De politie bracht een huisbezoek aan de woning waar zij samen verklaarden te wonen. Enkel beneden stond de verwarming aan, in de rest van de woning was het ijskoud. Er stond tevens een matras in de living, waarop mogelijk een van beiden overnachtte, daar er ook een slaapkamer was. Het is dus zeer twijfelachtig of zij wel degelijk samen slapen. In de woning werden ook geen foto's van beiden aangetroffen. Blijkbaar zou mevrouw op verschillende adressen, allemaal eigendom van mijnheer, verblijven. Dit verklaart ze ook zo aan de politie. Dit is vreemd, het lijkt bijzonder moeilijk om op die manier samen een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen.*

- Mevrouw verklaart tevens dat mijnheer ongeveer de helft van het jaar in het buitenland zit en ze niet altijd weet wat hij daar gaat doen en daar ook niet naar vraagt. Ze weet bij de politie overigens niet wat het laatste land was dat hij bezocht had. Veel tijd brengen ze dus samen niet door. In combinatie met het switchen tussen verschillende huizen hier in België, lijkt het er sterk op dat zij amper samenwonen en al helemaal niet als koppel.*

- Het parket adviseert om niet tot de registratie van de verklaring van wettelijk samenwonen over te gaan.*

Wij hebben besloten dat deze wettelijke samenwoning enkel gericht is op het regulariseren van het verblijf en niet de bedoeling heeft een duurzame levensgemeenschap op te bouwen. Wij weigeren daarom over te gaan tot de registratie van deze wettelijke samenwoning op basis van artikel 1476quater BW."

Op basis van deze vaststellingen werd geweigerd de verklaring van wettelijke samenwoning te registreren in het rijksregister.

Gelet op de weigering van de ambtenaar van burgerlijke stand, gebaseerd op een omstandig negatief advies van het parket, acht de Raad het niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij vervolgens besluit dat deze weigering een contra-indicatie vormt voor het vaststellen van het bestaan van een werkelijk gezinsleven. Immers, de weigering van de ambtenaar van burgerlijke stand raakt aan de kern van wat als een beschermenswaardig gezinsleven wordt beschouwd in de zin van artikel 8 van het EVRM, met name een stabiele en oprechte de facto relatie tussen partnerrelatie. Waar het EHRM een huwelijk dat als wettelijk en oprecht wordt beschouwd als een beschermenswaardig gezinsleven beschouwt dat valt binnen de werkingssfeer van artikel 8 van het EVRM ('lawful and genuine marriage', zie EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81 en 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk, par. 62), kan naar analogie diezelfde vereiste van "oprechtheid" worden gesteld voor een de facto relatie.

Het gegeven dat verzoekster op de dag van de thans bestreden beslissing werd aangehouden op het adres van haar voorgehouden partner, doet geen afbreuk aan de duidelijke voormelde tegenindicatie. Een gezamenlijke verblijfplaats toont op zich nog geen oprechte en effectief beleefde partnerrelatie in de zin van artikel 8 van het EVRM aan, zodat het niet kennelijk onredelijk is dat de verwerende partij dit gegeven niet heeft beschouwd als een indicatie van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Ook middels de verwijzing naar het beroep dat werd aangetekend tegen de weigering van registratie van de verklaring van wettelijke samenwoning bij de familierechtbank, toont de verzoekster, gelet op het grondig onderzoek waaruit een schijnsamenwoning bleek, niet aan dat zij een effectief beleefde partnerrelatie heeft met de heer B.B. De verwerende partij kon op kennelijke redelijke wijze oordelen dat dit gegeven op zich geen schending inhoudt van artikel 8 van het EVRM. Tot op het ogenblik dat de voorzitter van de familierechtbank daar anders over zal hebben beslist, wordt de weigering van registratie van de verklaring van wettelijke samenwoning immers vermoed wettig te zijn, in gevolge het préjudice du préalable dat aan administratieve rechtshandelingen kleeft. De hangende procedure heeft geen invloed op de onregelmatige verblijfssituatie van verzoekster.

Verzoekster verwijst, nog wat de procedure voor de familierechtbank betreft, in het kader van haar derde middel naar haar stuk 7, zijnde een kopie van een beschikking van de rechtbank van eerste aanleg van Gent, zeventiende familiekamer, waaruit blijkt dat de *“zaak voor horen partijen (partijen moeten in persoon aanwezig zijn) op 1 juni 2017 om 10.30 uur werd gesteld”*. Er mag worden aangenomen dat zij zich daarmee richt tegen het motief in de bestreden beslissing krachtens hetwelk vorderingen die betrekking hebben op een wettelijke samenwoning zoals bedoeld in het Burgerlijk Wetboek, niet ressorteren onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek persoonlijke verschijning verplicht is.

Hoewel het stuk 7 melding maakt van een uittreksel uit het proces-verbaal van de terechtzitting van diezelfde kamer van 26 januari 2017 –en dus vóór de bestreden beslissing- waaruit blijkt dat op deze zitting de behandeling van de zaak werd uitgesteld voor het horen van de partijen naar 1 juni 2017, dateert het stuk zelf van 24 februari 2017. Van twee dingen één: het voorgelegde stuk dateert van na de bestreden beslissing, zodat de verwerende partij er onmogelijk rekening zou mee kunnen hebben gehouden bij de belangenafweging. Verder toont verzoekster niet aan dat de verwerende partij op de hoogte was of had moeten zijn van het uitstel dat ter zitting van 26 januari 2017 werd verleend met het oog op het horen van de partijen in persoon. In die omstandigheden gaat het om een nieuw element, waarmee de Raad geen rekening vermag te houden. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999). Er kan alleen maar worden vastgesteld dat verzoekster niet aantoonde dat de gemachtigde, op grond van de gegevens die hij kende of moest kennen ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing, ten onrechte zou hebben geoordeeld dat vordering die betrekking hebben op een wettelijke samenwoning zoals in casu, niet ressorteren onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek persoonlijke verschijning verplicht is. De verwijzing, ter zitting, door de raadsvrouw van verzoekster, naar het feit dat op de zitting van 1 juni 2017 de zaak andermaal werd uitgesteld doet geen afbreuk aan het hiervoor gestelde.

Verder kan er niet aan worden voorbijgegaan dat in fine van het inreisverbod het volgende wordt gesteld:

“Het staat betrokkene bovendien vrij om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende drie jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van haar recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake. Indien betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen hoeft onderhavig inreisverbod voor haar dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen.”

Hiermee wordt onmiskenbaar bedoeld op de hypothese dat de familierechtbank zou oordelen dat de weigering om tot registratie van de verklaring van wettelijke samenwoning over te gaan niet rechtsgeldig zou zijn en er alsnog een gezinsleven zou moeten worden aangenomen tussen verzoekster en de heer B.B.

Verzoekster betoogt dat zij wel een mogelijkheid, maar geen recht op intrekking of opschorting van het inreisverbod kan doen gelden, en dat indien de aanvraag daartoe niet binnen de wettelijk bepaalde termijn van vier maanden heeft geresulteerd in een beslissing, deze conform artikel 74/12, §3 wordt geacht negatief te zijn. Echter, wanneer de voormelde procedure voor de familierechtbank in haar voordeel zou worden beslecht en zij op grond daarvan de intrekking of opschorting van het inreisverbod zou vragen, dan zal een eventuele negatieve beslissing, expliciet dan wel impliciet omwille van het verstrijken van de vervalttermijn, die voortvloeit uit die aanvraag in rechte kunnen worden aangevochten door verzoekster. Het is dan ook niet aangetoond dat het bedoelde motief niet deugdelijk zou zijn. Dat er sowieso een zekere tijd zou gaan over de behandeling van de aanvraag, doet daaraan geen afbreuk, gelet op het volgende:

In het inreisverbod heeft de gemachtigde ook nog het volgende geoordeeld:

“Hoedanook toont betrokkene niet aan dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in haar land van herkomst. De partner van betrokkene kan er steeds, indien gewenst, voor kiezen om betrokkene te vervoegen in haar land van herkomst. Zowel betrokkene als Dhr. B(...)wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België.”

In eerste instantie blijkt hieruit dat verzoekster niet kan worden bijgetreden waar zij stelt dat de verwerende partij geen degelijk onderzoek heeft gedaan naar het voorgehouden gezinsleven, nu de verwerende partij zich niet heeft beperkt tot de vaststelling dat de weigering van registratie van de verklaring tot wettelijke samenwoning een contra-indicatie vormt voor het bestaan van een werkelijk gezinsleven, maar in het kader van de belangenafweging in het licht van de duur van het inreisverbod ook rekening heeft gehouden met de hypothese dat er toch een werkelijk gezinsleven zou bestaan.

Verzoekster betoogt dat noch zij, noch de heer B.B. zich in Nigeria kunnen vestigen, verwijzend naar het feit dat zij Nigeria lange tijd heeft verlaten en mijnheer Belg is, die zijn volledige leven in België heeft, alsook een zoon en een aantal onroerende goederen die hij moet beheren. Zij stelt dat hiermee geen rekening werd gehouden.

De Raad kan dienaangaande alleen maar vaststellen dat verzoekster het houdt bij blote beweringen die de deugdelijkheid van het geviseerde motief niet kunnen ondermijnen.

Voor zover verzoekster betoogt dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met het gegeven dat zij geruime tijd niet meer in Nigeria verbleef, dat het niet mogelijk is voor de heer B.B. om zomaar een familiaal leven in Nigeria uit te bouwen omdat hij Belg is, zijn volledige leven in België heeft uitgebouwd en eigenaar is van talloze onroerende goederen waarvan hij het beheer in België doet, moet het volgende worden gesteld:

Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoekster op 23 februari 2017 in het kader van de Dublin III-verordening werd overgedragen aan de Spaanse overheden omdat zij in Spanje een asielaanvraag heeft ingediend. Uit het administratief dossier blijkt tevens dat verzoekster aan verwerende partij zelf had aangegeven te willen terugkeren naar Spanje, het liefst naar Barcelona. Hieruit blijkt dat zij Spanje verkiesst boven een terugkeer naar Nigeria waar zij twee kinderen heeft. Zij toont dan ook niet aan dat Nigeria het enige land zou zijn waar zij en de heer B.B. een gezinsleven zouden kunnen leiden.

Verder stelt de Raad vast dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster verklaarde dat de heer B.B. ongeveer de helft van het jaar in het buitenland verblijft. Gezien deze verklaringen maakt verzoekster niet aannemelijk dat de heer B.B. zijn diverse onroerende goederen die hij beheert, niet kan achterlaten. Het gegeven dat de heer B.B. geboren en getogen is in België, de Belgische nationaliteit heeft, steeds in België heeft gewoond en een volwassen kind in België heeft, vormen op zich geen concrete elementen die eraan in de weg zouden staan dat het geviseerde motief als kennelijk onredelijk of onzorgvuldig zou moeten worden afgedaan, al zeker in het licht van het feit dat zowel verzoekster als de heer B.B. dienden te weten dat verzoeksters verblijfssituatie vanaf het begin precair was, waardoor zij geen rechtmatige verwachting konden koesteren dat zij in alle gevallen het gezinsleven in België konden verderzetten.

Wat de verwijzing naar de zoon van de vermeende partner van verzoekster betreft, moet erop worden gewezen dat uit de stukken van het dossier blijkt dat deze zoon ouder is dan verzoekster, zodat hij minstens 37 jaar oud is. De relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen valt enkel onder de

bescherming van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59). Bij gebrek aan enig bewijskrachtig gegeven dat er sprake zou zijn van een bijkomende afhankelijkheid, kan er niet worden van uitgegaan dat er tussen de heer B.B. en zijn zoon sprake is van een beschermenswaardige relatie in de zin van artikel 8 van het EVRM, temeer nu de contacten van de heer B.B. met zijn zoon op geen enkele wijze worden toegelicht. Niets verhindert de heer B.B. bovendien regelmatig naar België terug te keren om zijn familie en omgeving te zien en er blijkt ook niet dat contact via de moderne communicatiemiddelen niet mogelijk is.

Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat de beoordeling van de duur van het inreisverbod disproportioneel zou zijn in het licht van artikel 8 van het EVRM dan wel dat geen rekening zou zijn met de specifieke omstandigheden van het geval, zoals voorgeschreven door artikel 74/11, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

4.2.3. Het tweede middel is niet gegrond.

4.3.1. In het derde middel wordt de schending opgeworpen van “de terugkeerrichtlijn 2008/115/EG van 16.12.2008”, het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en het recht op verdediging zoals voorzien in artikel 6 van het EVRM. Het luidt als volgt:

“De schending betreft het negeren van hoofdstuk II artikel 6 van het Terugkeerbesluit punt 5. Dit artikel stipuleert: " Indien ten aanzien van de illegaal op het grondgebied van een lidstaat verblijvende onderdaan van een derde land een procédure loopt voor de verlenging van de geldigheidsduur van zijn verblijfsvergunning of een andere vorm van toestemming tot verblijf, overweegt, onverminderd lid 6, die lidstaat ervan af te zien een terugkeerbesluit uit vaardigen zolang de procedure loopt”

Deze schending wordt uitvoerig besproken in het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen n° 14.727 van 31 juli 2008 (Franstalig).

Er wordt tevens beschreven dat het negeren van andere lopende procedures leidt tot ' een onevenwicht tussen de verschillende administratieve beslissingen m.a.w. de ene beslissing heeft geen grotere juridische waarde dan de andere. Bij de uitvoering van de ene beslissing terwijl er nog procedures hangende zijn respecteert men bijgevolg niet het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.'

Actueel is er een procedure lopende voor de Familiekamer van de Rechtbank van Eerste Aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent, met inleidingszitting die heeft plaatsgevonden op 26.01.2017. Dit werd ook zo gecommuniceerd aan de verwerende partij, waarbij geduid werd dat het horen van partijen in dergelijke zaken gebruikelijk en zelfs aangewezen is.

De zaak wordt inderdaad behandeld op de zitting van 1 juni 2017 waarbij de partijen zullen en moeten gehoord worden. (stuk 7).

De (uitvoering van de) bestreden beslissingen betekent dat het horen van verzoekster verhinderd wordt, wat hoe dan ook een negatieve impact zal hebben op de lopende burgerlijke procedure met betrekking tot de wettelijke samenwoning.

Het recht op verdediging, zoals voorzien in artikel 6 E.Y.R.M. wordt dan ook geschonden.

Het is duidelijk dat de rechterlijke beslissing een ander licht kan werpen op de zaak, en de stelling dat de weigering tot registratie van een wettelijke samenwoning geldt als 'contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven', is toch zeer kort door de bocht en ook onjuist.”

4.3.2. De verwijzing naar artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn is in casu niet dienstig, nu dit middelonderdeel is gericht tegen het terugkeerbesluit dat, zoals dat hiervoor reeds is gebleken, reeds uitwerking heeft gekregen door de verwijdering van verzoekster naar Spanje, en met betrekking tot hetwelk verzoeksters raadvrouw zelf ter zitting stelde dat zij geen belang meer heeft bij het beroep voor zover het tegen dit terugkeerbesluit was gericht. Dit middelonderdeel is dus niet ontvankelijk.

4.3.3. Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135 618).

Verzoekster kan zich niet zonder meer beroepen op “het” algemeen beginsel van behoorlijk bestuur. Elk van de welomschreven algemene beginselen van behoorlijk bestuur hebben een eigen finaliteit, zodat

het aan verzoekster toekomt te preciseren op welk beginsel zij zich beroept. Ook dit middelonderdeel is onontvankelijk.

4.3.4. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 6 van het EVRM en het daarin voorziene recht van verdediging, moet worden vastgesteld dat dit middel niet werd aangevoerd in het initiële verzoekschrift.

Het weze herhaald dat, zoals dat onder punt 2.2 reeds werd gesteld, de Raad uitspraak doet op basis van de synthesesemorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de partijen en hun advocaat ter terechtzitting hun opmerkingen mondeling mogen voordragen en dat geen andere middelen mogen worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift of de nota uiteengezet zijn.

Het is de verzoekende partij dus niet toegelaten het middel in de synthesesemorie uit te breiden of in dit procedurestuk een nieuw middel aan te voeren. Dit middelonderdeel is dus evenmin ontvankelijk.

4.3.5. In de mate dat verzoekster andermaal verwijst naar de procedure voor de familierechtbank, kan worden verwezen naar de beoordeling van het tweede middel.

4.3.6. Het derde middel kan niet worden aangenomen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig juni tweeduizend zeventien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS